

„הטראגדיה הכי גדולה היא שמי שכבר נמצאים בחוץ, פוחדים לדבר... הפסדתי שלושה שנים מחיי... הייתי מנותקת מן המציאות...”

ישנים, מעט אוכל, כלי שום מותרות ובילויים. האנשים בילו יחד. במסיבות פנימיות. היה אחד שעבד כתקליטן במועדון כל לילה. אחרי ארבע שנים הוא התמוטט, והיה משותק בכל גופו. כיום הוא כבר נרפא. הוא חשב לתבוע את הכת על נזק גופני, אבל ויתר. כשאנחנו הסתובבנו בג'ינס משופי שף ובסמרטוטים, והלכנו ברגל או נסענו באוטובוס, הסתובבו חבריי ההנהלה בבגדים יפים וחדשים ונסעו במוניות. איך לא הרגשנו כלום? היינו עיוורים ותמימים. הייתה לנו שפה אחרת. מילים, סמי לים, שירים נגד בתי-ספר ואוניברסיטאות. חשבנו שכל מה שקשור ללימודים עם תעורה — זה רע.

בלי רב, עם צלב

תמונת ממציא התורה, רון האי בארד האמריקאי, הייתה תלויה על הקיר. בתחילת כל ישיבה היינו מסתכלים עליה, ואומרים — תודה שנתת לנו מחוכמתך. לא ראינו שמש, לא הלכנו לטייל

בטונות של חומר ולא הפסקתי לנגד לו בטלפון. העבודה הייתה ללא תמורה. הגב נשבר לי. אבל הייתי צריכה להתייחס אמן כדי להוכיח את עצמי. אם בשבוע אחד כתבתי 100 מכתבים, הייתי צריכה להתאמן בשבוע שלאחר מכן למצוא 120 כתובות. הכסף לא היה חשוב. לא כשאת עסוקה בלשפר את העולם. הצלחתי.

התמרתיו, ואנשים התחילו לענות למכתביי. עשיתי כמו שלימדו אותי — פניתי אל הצד החלש של הנשארם. קורם כל נתתי לו להבין שיש לו בעיה, ואחר כך שיכנעתי אותו שבסיינטיור לוגיה יכולים לפתור לו אותה. כעבור שלושה חודשים הפכתי לחברת-צוות קבועה.

חורש לפני השיחרור קראו לי בצבא לשיחה, אמרו שאסור לחייל במודיעין להיות סיינטיולוג, כי זה כרוך בקשרים עם חו"ל. אמרתי שאני לא מתכוונת להפסיק ללמוד, והם אמרו שאם זה כך, אז אוטומטית אני מועפת מהחייל. הסיקור היה מביש. חונכתי על ערכים, ציונות, צבא. הייתי המומה. הסתרתתי בבית חברה, ולא הגעתי למרכז כמה ימים. חשבתי על עזיבה. הייתי בטוחה שיכעסו שלא באתי.

כל הזמן מחייכים שם, והרי לא ייתכן שלאנשים יהיה טוב כל הזמן. חשבתי שאני יוצאת-דופן, מזורה, והחלטתי להשאיר לעצמי את ההרגשות השליליות לפני שאהיה מנורה. לא היה לי רע. הייתי בחברה טובה, עם אנשים על רמה. התלמידים העריצו הערצה מוחלטת את אנשי-הצוות. הם היו בעינינו החכמים, היוצרים הכל.

„בכת הואת אוספים סיפורים אישיים על החברים — על סמים, על סטיית מיניות — ולא מהססים להשתמש בחומר הזה נגדם, בשעת הצורך!”

לכך. לא הייתי רוצה שפירסום שמו יפריע לו כעבודה ועם החברים שלו.”
סיפורה איריס:
הגי דיבר, בין השאר, על סיינטיור לוגיה. הרגשתי כורה, לא ידעתי מה זה. נשארנו בקשר. נפגשנו בתל-אביב והוא הזמין אותי לשמוע את הרצאת המבוא. זה מצא חן בעיניי. הנושא נשמע ממש פשוט, איך משיגים תיק

אחרי שסיימה תיכון, שירתה איריס כמש"קית תנאיי-שירות ברמת-הגולן. בימים אלה היא מתחילה ללמוד ספרות ופסיכולוגיה באוניברסיטת בר-אילן. סיינטיולוגיה, למי שלא יודע, היא „תורת-הידועה”. סנטיה בלטינית היא ידיעה, ולוגיה ביוונית היא חקירה. „מרובר בלחקור ולרעת על החיים.” מסכירה איריס, „על הגורמים שיביאו לאושר מוחלט, לשיחרור ולחופש בעולם הזה ובעולם הבא.

יש גוף ויש נשמה, ואשה יכולה, למשל, להחליט עם כרוזוגה שאת החיים שאחרי מות הגוף הם יהיו בידה. מאמינים גם שאם האדם רחוק, נישמתו יכולה להיות קרובה.

„דני קרפל (מגליצה-ל), שהוא סיינטיולוג שהגיע לדרגות גבוהות, עם יכולת לשלוט על הנשמה ועל חייו הרוחניים, היה בביקור בנמק, כאשר אנשי הצוות שלו, עליהם היה אחראי, היו נפגשים בבוקר. הם היו מרווחים שדני ביקר אותם בלילה ואמר להם אם הם עושים את עבודתם כסדר, ואם לא — מה לא בסדר.”

אחד העיתונים הגדיר באחרונה את אנשי הכת כ„אסירי-החופש”. ועדה בת 15 נציגי מיישרים ממשלתיים, כראש שותה של חברת-הכנסת מריס-תעסה גלור, עומדת לפרסם בקרוב רוח על פעילות הכת בארץ.

האירגון העולמי מונה חמישה מיליון חברים, מכוני לחבריו את „הגשר לחופש”, אך בדרכו לעולם טוב יותר, גורף האירגון מיליוני דולארים בכל מיני דרכים, זהו אירגון קשוח, המקיים מישפטי-חברים. מערכת ענישה ושלטתה כמעט מוחלטת על החבר.

צבא רע, טוס טוב

דקשר של איריס עורר אל הכת התחיל בהיותה חיילת. אחרי הצגה של תיאטרון-הצבא, ניהלו השחקנים שיחה עם החיילים על ההצגה. אחד השחקנים, שהוא כיום שחקן תיאטרון וקולנוע ידוע, ואף נראה מדי פעם בטלוויזיה, ניגש בתום השיחה אל איריס, „אהבתי את הצורה שבה דיברת.” אמר לה. איריס גילתה עניין בצעיר יפה

שורת טובה בין אנשים, כלי שום רמו למיסטיקה.

רציתי ללכת אז לקורס קצינות, אבל התלבטתי. חגי עזר לי להחליט שלא ללכת. אמר שצבא זה רבר רע. שתפקידו להרוס.

היתה לי עוד שנה לשירות, ורציתי ללמוד נהיגה, וגם ללמוד לנגן. ואז חגי שאל — מה עם סיינטיולוגיה? אמר שיש בינינו קשר אישי כבר כמה שבועות, אבל הוא מרגיש שיש קיר שהוא יכול לעבור דרכו ואני לא. יש דברים שהוא יודע ואני לא. אמר שהוא אוהב להיות איתי, אבל זה לא יכול להימשך ככה.

הידיעה שהוא גדול ממני רק בשנה, אבל צבר ידע כזה מעליי, נתנה לי את הדחיפה האחרונה. הוא נתן לי את הלך לפי כל הכללים של אישי-שה שתפקידו לגייס תלמידים. אז עוד לא ידעתי שזהו תפקידו בסיינטיולוגיה.

הוצבתי בחיל-המודיעין, באיזור תל-אביב, התחלתי בקורס הראשון בסיינטיולוגיה — תיקשורת, שעלה 60 דולר. לימדו שם דברים טרוויאליים, כמו שצריך להסתכל בעיני השני כדי לשכנע אותו, ואם הוא לא עונה על שאלה, לחזור ולשאל שוב ושוב. היה גם חלק טיקסי כל אחד היה צריך לספר על הדברים הטובים שנרגמו לו בזכות הלימוד הזה, וכולם

איריס עורר (באמצע) במסיבת סיינטיולוגים. היינו עיוורים ותמימים.

בחוץ. המנהלת ידעה, עם הכוח העצום שלה, לתת לנו להרגיש הרגשה נורמלית בכל סיטואציה הכריזמטופשת. היינו חוזרים אחרי רבירה, ממש שטיפת-זימה. מיישה אמרה יום אחד שהיא רוצה לצאת לטייל ולקטוף פרחים. המנהלת אמרה לה, בנוכחות כולם — לאן תלכי? חזרה לסמים? זה הדהים את כולנו, כי לא ידענו את הפרט הזה

אבל צילצלו אליי ודיברו איתי בראגה ובחמימות. שיכנעו אותי לחתום על חוזה-עבודה לשנתיים. שמונה שעות עבודה כיום, אבל תמיד עוברים יותר, כהתנדבות.

בשנת '82 הייתה הכנסת המרכז 200 אלף שקל, אבל 30 אנשי-צוות קיבלו כל אחד מכסיומם 1000 שקל בשבוע. סכום סימלי לגמרי. מגוחך. לאף אחד לא היה חשוב ממה תחיי. אני לא יודעת

שליטה על נשמתו ואפשרות להשפיע על דברים, קוראים לזה אודיטינג. מקשיבים לך. שואלים שאלות מכוונות, ומאמרי נים שאם מדרכים על בעיה, היא כבר פתורה. 12 שעות של אודיטינג עולות 800 דולר, ועליך להתחייב מראש „לקנות” 12 שעות נוספות. אחרי הקורס הראשון הוזמנתי להיות חברת צוות ארעית, בזכות ההמצאות של חגי, אני חושבת, התחלתי כטוס גאה, אזיה כבוד נפל בחלקי.

מעט אוכל,

הרבה עבודה

עצבתי בצבא יום שלם, ומחמתי אחרי-הצהרים עד חצות עברתי במרכז התל-אביבי, שהיה אז ברחוב פרישמן, הייתי צריכה לשלוח חומר לתלמידים פוטנציאליים ולסתם אני שים, שמות שמצאתי בספר-הטלפונים. יש מאות אנשים, אני חוששת, שיראו את השם איריס עורר ויקבלו מזה צמרמורת.

מיסכן היה הבנארם שאמר לי שהוא מוכן לקבל פרוספקט. הצפתי אותו

יובל דור (בחברת אישתי ובתי) עזב והוכרז כבוגר

היו מוחאים לו כפיים. אני יודעת שלעיתים קרובות מאוד אנשים היו ממצאים סיפורים, גם אני — איזו שאלה! — כי אחרת איך לך מה לעשות שם. אתה מחוץ לקבוצה, ומה הטעם? סתם ביובות זמן וכסף. הרגשתי שהטקס מלאכותי, ובכלל,

„שחקן צעיר וידוע, שהיה חבד שלי, הכנים אחי אל הכת. הוא עזב, ולא דאג להוציא אותי יחד איתו!”

עליה. התשובה החריפה הזאת החזיקה את התלמידה, אשה בת 30, עוד שנה אחת בכת. הם נהגו לאסוף חומר אישי רב על האנשים, תוך כדי האודיטינג. סיפרו להם על סמים, על סטיות מיניות, על (המשך בעמוד 37)